

STUDIUL BIBLIC INDUCTIV

Nu există imunitate de predicator! Orice predicator este pândit de marele pericol de a folosi Biblia în mod greșit. Când anume?

1. *Când predicatorul nu cunoaște exact ce spune Biblia despre acel subiect.*

Ignoranța față de ce învață Scriptura poate fi o ușă deschisă pentru diavolul. Ar fi o tragedie ca această ușă să-i fie deschisă chiar de predicator, și chiar de la amvon!

2. *Când predicatorul scoate un verset din contextul lui.*

Orice adevăr biblic extras dintr-un verset trebuie armonizat cu întregul context al învățăturii din Scriptură. Acel „Este scris!” rostit de la amvon este foarte necesar, dar nu și suficient. Pentru că diavolul, dacă nu poate opri predicarea, va încerca „să strâmbă căile drepte ale Domnului” (Fapte 13.10), prin scoaterea versetelor din context.

3. *Când predicatorul forțează un text să spună ceea ce textul nu spune de fapt.*

Un text biblic nu ne poate spune astăzi, nouă, ceea ce el nu a spus atunci, destinatarilor. Admitem totuși că uneori, lectura devoțională permite interpretarea subiectivă, de tipul „mie așa mi-a vorbit Domnul prin acest verset”. Dar predica este obligată să prezinte ascultătorilor adevăruri bazate pe o interpretare obiectivă, biblică.

4. *Când predicatorul pune un accent nejustificat pe lucruri mai puțin importante.*

Erezia este un adevăr deformat; un adevăr prea mult dezvoltat într-o direcție. În Biblie, Dumnezeu nu a scăpat din vedere nici un adevăr necesar mântuirii noastre, și nici un detaliu semnificativ. Când un lucru nu este prea clar, nu este important; dacă nu este important, nu merită predicat! Ap. Pavel poruncește renunțarea la acele detalii „care dau naștere mai mult la certuri de vorbe, decât fac să înainteze lucrul lui Dumnezeu.” (1 Tim. 1.4).

PĂRȚILE COMPONENTE ALE UNUI STUDIUL BIBLIC

Realizarea oricărui studiu biblic cuprinde trei stadii: (1) Observarea, (2) Interpretarea și (3) Aplicarea. În opinia unor exegeți, apare distinct și un al patrulea stadiu, Corelarea, adică raportarea pasajului studiat la alte porțiuni din Biblie și la secțiunea din care face parte.

Suntem de acord că „Biblia este adevăr și adevărul are un caracter unitar datorită originii sale divine” (W.Henrichsen). De aceea este important ca, în cadrul unui studiu biblic, să legăm un verset de altul, un paragraf de altul – adică să corelăm adevărurile în așa fel, încât fiecare în parte să fie în concordanță cu tot ce spune Biblia despre acel subiect. Dar în acest curs, Corelarea nu este tratată ca un stadiu în sine, ci ca o preocupare permanentă a celui ce parcurge stadiile unui studiu biblic.

I. OBSERVAREA

Definiție

Observarea este procesul de scrutare a textului cu scopul de a descoperi și a nota ceea ce spune și ceea ce nu spune el de fapt.

Observarea implică rolul de detectiv, cu scop dublu:

- cunoașterea corectă a tot ceea ce scriitorul biblic afirmă clar sau doar sugerează
- notarea a ceea ce se poate vedea printr-o anumită metodă de studiu biblic

Piedici în calea Observării

Principalele piedici în calea observării sunt:

- nu știm ce să căutăm
- nu avem experiență suficientă (cu Christos și cu studierea Bibliei)
- nu acordăm suficient timp studiului

Cerințele unei Observări bune

Pentru o bună observare, trebuie luate în considerație câteva cerințe:

- Observarea presupune dependență de Duhul Sfânt, în spirit de rugăciune.
- Observarea presupune un act de voință.
- Observarea cere perseverență în cunoaștere.
- Observarea cere răbdare.
- Observarea necesită înregistrare sistematică.
- Observarea cere atenție.

Calitățile Observării

Observarea utilă este cea care îndeplinește câteva calități esențiale:

- 1) Exactitate – identificarea cu precizie a ceea ce spune și a ceea ce nu spune textul biblic; delimitarea precisă a faptelor textuale de alte tipuri de aserțiuni (afirmații).
- 2) Claritate – formularea într-un mod ușor de înțeles a lucrurilor descoperite în text.
- 3) Selectivitate – concentrarea asupra acelor fapte textuale care au o importanță mai mare pentru înțelegerea mesajului.

Întrebări folosite în procesul Observării

Există șase întrebări de bază care se folosesc în cursul observării:

- 1) CINE? Cine sunt personajele textului?
- 2) CE? Ce s-a întâmplat? Ce idei sunt exprimate?
- 3) UNDE? Unde a avut loc acțiunea? În ce cadru geografic?
- 4) CÂND? Când a avut loc aceasta? În ce cadru istoric?
- 5) DE CE? De ce s-a întâmplat așa? Din ce motiv, cu ce scop?
- 6) CUM? Cum au fost făcute aceste lucruri? Cât de bine? Cât de repede? Cu ce mijloace?

Ce trebuie căutat în procesul observării

Când știm ce trebuie să căutăm, observăm mai bine și mai repede. În acest scop, prezentăm o listă de lucruri care trebuie căutate în Biblie:

1) Formă literară / Stil / Atmosferă:

Contează ce spune un text, dar contează și modul în care spune acel lucru. De aceea, trebuie să ne întrebăm: „Cum procedează scriitorul pentru a exprima conținutul? Ce formă de structură folosește?”

Ca **formă literară**, în Biblie se întâlnește:

- discursul – ex. Epistolele
- narațiunea – ex. Evangheliile
- poezia – ex. Psalmi, Cântarea Cântărilor
- literatura apocaliptică – ex. Apocalipsa, Daniel.

Stilul reprezintă mijloacele lingvistice folosite în text. El poate fi:

- concis – ex. Proverbe
- livresc – ex. Evrei
- intempestiv – ex. Galateni
- simplu – ex. Ep. Ioan

Atmosfera poate fi:

- de bucurie, mulțumire
- de preocupare, de îmbărbătare
- de mânie, de disperare, etc.

2) Cine vorbește și cui se adresează. Personajele:

Fapte 1.1-2; Evr. 10.25-29

3) Indicații geografice. Harta:

Fapte 1.8; 1 Pet. 1.1

4) Indicații și proporții de timp:

Gal. 1.18; 2.1.

5) Construcții gramaticale:

Timpul verbelor, diateza; numărul substantivelor, etc.

6) Cuvinte de legătură:

- de timp: când, atunci
- de loc: unde, încotro
- de accent: într-adevăr
- ideative – motivaționale: deoarece , întrucât
 - de rezultat: pentru că, ca să
 - de contrast: însă, dar, iar, ci
 - de comparație: ca și, tot așa
 - de condiție: dacă

7) Relații structurale:

Relațiile structurale sunt relații între propoziții, idei, paragrafe, pasaje. Ele sunt cheia care ne ajută să determinăm contextul; ele încearcă să ne determine structura internă a textului. Iată câteva dintre ele:

- **Comparația** – asocierea lucrurilor asemănătoare:
Rom. 12.1: „să aduceți trupurile voastre *ca* o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”
Matei 23.37: „am vrut să strâng pe copiii tăi *cum* își strânge găina puii sub aripi”
Ps. 32.4: „mi se usca vlaga cum se uscă pământul de seceta verii” ex. Rom. 12.1
- **Contrastul** – asocierea lucrurilor opuse:
Rom. 12.21: „Nu te lăsa biruit de rău, *ci* biruiește răul prin bine”.
1 Cor. 10:24: „Nimeni să nu-și caute folosul lui, *ci* fiecare să caute folosul altuia”.

2 Cor. 2.17: „Căci noi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu ... ci vorbim cu inimă curată”
Mat. 7.13-14; Gal. 2.20; Efes. 2.19; Fil. 4.6

- **Repetiția** – repetarea aceluiași termenii, expresii, propoziții.
Mat. 5.29-30: „Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă. Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o și leapăd-o de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă”.
Mat. 10.37-38; 11.8-9; 23.13,14,15,23,25,27,29
- **Continuitatea** – folosirea repetată a termenilor, expresiilor sau propozițiilor similare:
Ps. 15.1: „cine va locui în cortul Tău?...cine va locui pe muntele Tău cel sfânt?”
Ps. 32.1-2: „Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea...”
Ps. 127.1; In. 3.3,5; 2 Cor. 6.14-15
- **Extinderea** – tratarea extensivă a unui aspect particular, a unei idei sau a unei serii de evenimente. Ea implică extinderea ideii, și nu repetarea ei.
Gen. 1.1-31: Creația, în cele șase zile
Ezech. 40-45: Templul și Noul Ierusalim
In. 12-20: patimile și învierea Domnului Isus
- **Punctul culminant** – aranjarea unui material într-o gradație crescândă:
1 Sam. 17.1-58:uciderea lui Goliat (v. 49,50)
Mat. 26-28: răstignirea Domnului Isus și evenimentele premergătoare (27.32-37)
Fapte 11.1-18: pogorârea Duhului Sfânt peste cei din casa lui Corneliu (v. 15)
Rom. 5.8-9; 8.31-39; 2 Cor. 6.3-10
- **Punctul crucial** – subiectul este astfel aranjat încât el se mișcă în jurul unui factor numit pivot.
Num. 20.10-12: Moise la Meriba
1 Sam. 15.9: neascultarea lui Saul
2 Sam. 11.1-5: păcătuirea lui David
Fapte 2.1-4: pogorârea Duhului Sfânt
Fapte 13.1-3: recunoașterea apostoliei lui Pavel
- **Alternanța** – schimbarea sau alternarea anumitor elemente (pentru a accentua anumite contraste sau comparații):
Rom. 2.7-10: viață veșnică, slavă, cinste și pace; mânie și urgie, necaz și strâmtorare
1 Cor. 15.40-44: trupuri cerești și trupuri pământești; trup firesc și trup duhovnicesc
Rom. 8.8-9; 1 Cor. 10.20-21; 2 Cor. 6.14-18
- **Particularizarea** – o mișcare de la general la particular:
Mat. 6:1-17: neprihănirea voastră: milostenie, rugăciune și post
Lc. 3.8-14: roduri vrednice de pocăință

Rom. 1.28-31: lucruri neîngăduite – nelegiuire, curvie, viclenie, răutate ...

Rom. 13.7: „Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea.”

1 Cor. 6.9-10: cei nedrepti – curvarii, închinătorii la idoli, preacurvarii, malahii ...

1 Cor. 12.4-11: felurite daruri

Efes. 1.3-12: binecuvântări duhovnicești – ne-a ales, ne-a rânduit, răscumpărarea ...

Gal. 3.27-28;

- **Generalizarea** – o mișcare de la particular la general:

Rom. 2.17-24: tu – voi

Rom. 11.30-32: voi, ei – toți oamenii

- **Relația cauză-efect** – o mișcare de la cauză la efect:

Rom. 1.28-31: „Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate”.

Efes. 5.6: „Nimeni să nu vă înșele cu vorbe deșarte; căci din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste oamenii neascultători”.

Gal. 4.6: „Și, pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său care strigă: „Ava”, adică: „Tată!”.

Rom. 12.6: „Deoarece avem felurite daruri ..., cine are darul prorociei, să-l întrebuințeze...”

1 Cor. 6.20; 2 Cor. 4.1; 5.15

- **Relația efect-cauză** – o mișcare de la efect la cauză:

Mat. 6.25: Nu vă îngrijorați ... viața este mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea

Efes. 2.14: „El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc”

Rom. 5.3-4: „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare...”

Jud. 5:23-26; Rom. 1.16-17; Gal. 4.27; 1 Tes. 2.14

- **Instrumentația** – prezentarea mijloacelor prin care se atinge un scop precum și scopul însuși:

Rom.12:1-2: scopul – o slujbă duhovnicească; mijlocul – aducerea trupului ca o jertfă (v.1)
scopul – a pricepe voia lui Dumnezeu; mijlocul – înnoirea minții (v. 2)

- **Explicația** – prezentarea unei idei sau a unui eveniment urmată de explicarea ideii sau evenimentului:

Gal. 2.11-14: Pavel îl confruntă pe Petru în Antiohia

Gal. 5.16-26: Umblarea prin Duhul

Fapte 8.5-13: Filip propovăduiește pe Christos în Samaria

Fapte 11.4.18: Petru povestește cele petrecute în casa lui Corneliu

- **Introducerea** – includerea fondului sau a decorului evenimentelor sau ideilor. Cititorul este pregătit să înțeleagă ceea ce urmează prin ceea ce a precedat. (Mai des utilizată în literatura narativă):

Lc. 2:1u; Fapte 26:2-3; Lc.1:1-4.

- **Rezumatul** – includerea unui rezumat privind fie ideile precedente, fie cele care urmează:
Gen.1.1u – Creația
Mat. 1.1-17: Arborele genealogic al Domnului Isus
- **Interogația** – includerea unei întrebări sau anunțarea unei probleme urmate de răspuns:
Mat. 9.11-13: „Pentru ce mănâncă Învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?...”
Mat. 17.10-13: „Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie? ...”
Lc. 12.41-48; 13.2-5; In. 6.28-40; 9.10-11
- **Armonia** – ilustrații de armonie ar putea fi promisiunile urmate de împlinirea lor; realizarea unității prin intermediul concordanței sau al conformității adevărului:
In. 11.23-44: promisiunea învierii lui Lazăr și împlinirea ei
Fapte 1.5; 2.1-4: promisiunea revărsării Duhului și împlinirea ei la Cincizecime
Fapte 27.21-44: promisiunea salvării naufragaților și împlinirea ei

Observații importante:

- Lista de mai sus nu este completă.
- Aceste legi sunt într-o strânsă corelație.
- Datorită faptului ca legile structurale sunt adesea folosite în diverse combinații, este greu să definim coordonarea și subordonarea lor într-un anumit pasaj. În asemenea cazuri, decizia trebuie luată pe baza structurii pasajului însuși.
- Termenii descriptivi folosiți pentru a indica diferitele relații pot fi schimbați, deoarece în diverse situații alți termeni pot fi mult mai expresivi și mai adecvați.

8) Cuvinte necunoscute:

arhaisme, unități de măsură (greutate, lungime), denumiri de plante, animale etc.

9) Cuvinte în jurul cărora gravitează textul; repetiții; cuvinte-cheie:

1 Cor. 13: dragostea

Efes. 1.3-12: „în El”

Evr. 11: credința

Iac. 1.1-15: încercare și ispită

10) Promisiuni/Sfaturi/Avertizări:

Mat. 5.3-12 (promisiuni)

Efes. 4.1-3; 1 Pet. 5.1-4 (sfaturi)

Rom. 10.19-22 (avertizări)

11) Figuri de stil:

- **metafora** – o comparație din care lipsește un termen:
Iov 13.25: „eu sunt vierme și nu om”
Lc. 13.32: „spuneți vulpii aceleia” (lui Irod)
- **metonimia** – semnul în locul lucrului semnificat (Apoc. 3.7: cheia ca autoritate)
– autorul în locul scrierii (2 Cor. 3.15: „se citește Moise”; Lc.16:29)
– cauza în locul efectului, posesorul în locul lucrului posedat etc.

- **sinecdoca** – partea în locul întregului, genul în locul speciei, materia în locul lucrului însuși, și invers (Gen. 3.19: pâinea, în loc de hrană; Gen. 42.38: perii albi, în loc de trup)

12) Întrebări/Afirmații retorice:

Rom. 6.1-2: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul?”
Gal.1:10: „Caut eu oare ... bunăvoința oamenilor...?”

13) Referiri din V.T. în N.T:

Mat. 1.22-23; 2.17-18; Rom. 2.24; 3.4;10-17; Gal. 4.27; Efes. 6.1-3

14) Proportii de importanță:

Ioan 13-20: patimile și învierea Domnului Isus

II. INTERPRETAREA

Definiție

Interpretarea este procesul de definire a semnificației faptelor și a implicațiilor acestora, cu scopul de a determina conținutul pe care a intenționat scriitorul să-l transmită.

Întrebările, podul între Observare și Interpretare

Întrebările adunate în timpul Observării joacă un rol important în:

- stimularea gândirii
- identificarea cuvintelor și a expresiilor care trebuie interpretate
- deschiderea de noi uși spre observare
- pregătirea aplicațiilor
- conducerea discuțiilor în grupul de studiu biblic

Principalele tipuri de întrebări

În cursul unui studiu biblic, se folosesc mai multe feluri de întrebări:

- de înțelegere (Ce înseamnă?)
- de importanță (Care este importanța acestui termen pentru mesaj? De ce a folosit autorul acest termen?)
- de implicație (Ce implică aceasta?)
- de relație (Ce legătură există între...?)
- de progresie (Cum evoluează acțiunea?), etc.

Pașii procesului Interpretării

- 1) *Rugăciune și meditație* asupra observațiilor și întrebărilor, pentru a înțelege lucrurile de studiat, în condițiile în care nu avem timp să le tratăm pe toate.
- 2) *Selectarea întrebărilor*, în trei liste (coșuri): eliminare, răspuns și așteptare.
 - Vor fi eliminate întrebările care:
 - au răspuns evident
 - se suprapun cu altele

- sunt nerelevante

- Dintre întrebările rămase, sunt selectate cele mai importante, cărora li se va răspunde în cadrul acelui studiu biblic.
 - Celelalte întrebări vor fi trecute pe lista de așteptare, pentru a fi tratate eventual în cadrul altui studiu
- 3) *Definirea cuvintelor și a expresiilor cheie:*
 - Definiție și sinonime (dintr-un dicționar biblic)
 - Uzajul biblic, pentru a descoperi:
 - ce a avut autorul în minte atunci când a folosit acest cuvânt
 - ce lumină aduce definiția termenului asupra textului studiat
 - 4) *Compararea diverselor traduceri* – pentru descoperirea de sinonime și de noi sensuri.
 - 5) *Corelarea cu alte pasaje* – pentru plasarea adevărului din text în ansamblul revelației divine.
 - 6) *Adunarea de informații geografice, istorice și culturale.*
 - 7) *Integrarea lucrurilor descoperite într-o sinteză unitară.*
 - 8) *Rezumatul:* „Se pare că autorul a vrut să spună că...”
 - 9) *Schița.*

Observație: Se vor nota, pentru a fi păstrate:

- definiția cuvintelor cheie
- pasajele corelate
- informațiile geografice, istorice, culturale
- rezumatul și schița

Resurse pentru o Interpretare corectă

Dintre resursele necesare pentru o interpretare corectă a unui pasaj biblic, cele mai importante sunt:

- iluminarea primită de la Duhul Sfânt
- cunoașterea și aplicarea principiilor de interpretare: I. generale, II. gramaticale, III. istorice și IV. teologice.

Notă: Clasificarea și formularea principiilor de interpretare aparține lui W. Henrichsen (vezi *Cercetați Scripturile* – editura Logos, 1995).

I. Principii generale de Interpretare

- 1) Pornește de la premisa că Biblia are deplină autoritate.
- 2) Biblia se interpretează pe sine. Scriptura explică cel mai bine Scriptura.
- 3) Pentru înțelegerea și interpretarea corectă a Scripturilor, ne sunt necesare credința mântuitoare și Duhul Sfânt.
- 4) Interpretează experiența personală în lumina Scripturii, și nu Scriptura în lumina experienței personale.
- 5) Exemplele biblice au autoritate numai dacă sunt susținute de o poruncă.
- 6) Scopul fundamental al Bibliei este să ne schimbe viețile, nu să ne îmbogățească cunoștințele.

- 7) Fiecare creștin are dreptul și responsabilitatea să studieze și să interpreteze el însuși Cuvântul lui Dumnezeu.
- 8) Istoria Bisericii este importantă, dar nu decisivă în interpretarea Scripturilor.
- 9) Promisiunile lui Dumnezeu date în Scriptura sunt la dispoziția Duhului Sfânt pentru credincioșii din fiecare generație.

II. Principii gramaticale de Interpretare

- 1) Scriptura are un singur înțeles și trebuie luat în sens propriu.
- 2) Interpretează cuvintele în armonie cu înțelesul lor din vremea în care a trăit autorul.
- 3) Interpretează cuvântul în cadrul propoziției și contextului în care se află.
- 4) Interpretează pasajul în armonie cu contextul său.
- 5) Când un obiect neînsuflețit este folosit pentru a descrie o ființă vie, afirmația poate fi interpretată în sens figurat.
- 6) Când o expresie nu se potrivește cu caracterul obiectului descris, afirmația poate fi interpretată în sens figurat.
- 7) Principalele elemente și personaje dintr-o pildă reprezintă realități concrete. Numai acestea se iau în considerare pentru tragerea concluziilor.
- 8) Interpretează cuvintele profetilor în sensul lor uzual, literal și istoric, cu excepția cazului în care contextul sau modul în care sunt împlinite aceste profeții indică în mod clar că au o semnificație simbolică. Este posibil ca împlinirea lor să se facă în etape, împlinirea fiecărei etape constituind o garanție pentru ceea ce urmează.

III. Principii istorice de Interpretare

- 1) De vreme ce Scriptura a luat ființă într-un anumit context istoric, ea poate fi înțeleasă corect numai în lumina istoriei biblice.
- 2) Deși revelația lui Dumnezeu în Scripturi are un caracter progresiv, atât Vechiul cât și Noul Testament sunt părți esențiale ale acestei revelații și formează un tot unitar.
- 3) Faptele și evenimentele istorice devin simboluri ale adevărilor spirituale numai dacă Scriptura le desemnează ca atare.

IV. Principii teologice de Interpretare

- 1) Ca să înțelegi Biblia din punct de vedere teologic, trebuie să o înțelegi mai întâi din punct de vedere gramatical.
- 2) O doctrină poate fi considerată biblică numai dacă însumează și include tot ce spune Biblia despre ea.
- 3) Atunci când două doctrine prezentate în Biblie par să fie contradictorii, acceptă-le pe amândouă ca fiind scripturale, cu deplină încredere că ele se armonizează într-un plan superior.
- 4) O învățătură care este prezentă doar implicit în Scriptură poate fi considerată biblică atunci când este susținută de comparația cu pasajele corelate.

III. APLICAREA

Definiție

Aplicarea este procesul de stabilire a punctului de contact între adevărurile descoperite în textul studiat și viața personală, cu scopul integrării acestora în trăirea zilnică.

Necesitatea Aplicației

Orice studiu biblic trebuie să conducă la o aplicare, pentru că:

- Dumnezeu ne-a dat Scriptura nu pentru a ne umple mintea, ci pentru a ne schimba viața (Iac.1.22-27).
- Omul este o făptură întinată de păcat. Scopul lui Dumnezeu este restaurarea imaginii Sale în creație, și în special în om. Procesul acesta se numește sfințire, și este lucrat de Duhul Sfânt, prin intermediul Scripturilor. Partea creștinului în proces este tocmai aplicarea adevărurilor biblice (2 Cor.3.18; 2 Pet.1.3-4).

Ce trebuie căutat în Aplicare

În timpul studiului biblic, trebuie să căutăm următoarele lucruri, din care să formulăm o aplicație:

- promisiuni de revendicat
- exemple de urmat
- porunci de împlinit
- păcate de mărturisit și evitat
- atitudini de schimbat sau adoptat
- principii generale de viață
- adevăruri biblice despre Dumnezeu, Domnul Isus, Duhul Sfânt, Biserică, credință, om, păcat, mântuire, etc.

Pașii procesului Aplicării

Realizarea unei aplicații necesită următorii pași:

- Meditație asupra adevărurilor majore descoperite în text.
- Evaluare pentru determinarea relevanței lucrurilor respective pentru omul de azi.
- Descoperirea punctului de contact între text și viața personală: „Unde lucrează Dumnezeu în viața mea în acel domeniu?”
- Selectarea uneia dintre aplicațiile notate pe foaia cu observații (sau formularea unei noi aplicații)
- Formularea unui plan, care să conțină:
 - nevoia ta
 - pasajul care răspunde nevoii
 - acțiunea specifică întreprinsă
 - modul de evaluare a împlinirii ei

Aplicația este ceva personal. Ea trebuie să vizeze schimbarea caracterului. De aceea, ea trebuie să pornească din interior și să fie realizată cu ajutorul Duhului Sfânt.

STUDIUL BIBLIC - PROCEDURĂ GENERALĂ

INTRODUCERE

1. Plănuiește-ți studiul

OBSERVARE - CE SPUNE ?

2. Roagă-te
3. Citește textul
4. Observă faptele
5. Notează

INTERPRETARE - CE ÎNSEAMNĂ ?

6. Pune întrebări. Analizează
7. Folosește principiile de interpretare

APLICARE - CE ÎNSEAMNĂ PENTRU MINE?

8. Aplică mesajul Scripturii

STUDIUL BIBLIC ANALITIC

Metoda analitică se pretează la pasaje biblice relativ scurte. Pașii acestei metode sunt:

VERSET(E):

- Scrierea structurală a pasajului
- Repetarea accentuând fiecare cuvânt
- Observarea
- Formularea de întrebări
- Interpretarea
- Corelarea
- Validarea adevărurilor majore în context
- Parafrazarea
- Formularea concluziilor
- Meditarea
- Aplicarea